

Uitzicht uit mijn raam

INTERVIEW IVO VAN HOVE

Ivo van Hove

Ivo van Hove (Heist-op-den-Berg, 1958) is toneelregisseur en sinds 2001 directeur van Toneelgroep Amsterdam. Hij regisseerde onder meer *Angels in America*, *Romeinse tragedies* en *De dingen die voorbij-*

gaan. Ook internationaal is zijn ster snel rijzende. Zo maakte Van Hove in 2015 met zanger David Bowie de musical *Lazarus* en won hij in 2016 twee prestigieuze Tony Awards voor het stuk *A View from the Bridge*.

V vraagt wekelijks wat een fijne bekende ziet als hij of zij uit het raam kijkt - en wat dat over diegene vertelt. Tekenaar Matteo Pericoli, die voor *The New York Times* de reeks 'Windows on the world' maakte, verbeeldt het uitzicht. Aflevering 10: **Ivo van Hove**.

Door **Misha Wessel** Tekening **Matteo Pericoli**

Binnen is buiten

Ik breng op een dag veel tijd door in het repetitielokaal. Meestal zijn dat donkere hollen, maar wij hebben juist voor veel glas en licht gekozen. Tijdens het repeteren kijk je even op en zie je heel Amsterdam aan je voeten liggen, met de Jordaan voorop. Het is alsof de stad zich als de zee voor je ogen uitstrekt. Dat ik hier midden in Amsterdam de horizon kan zien, geeft me een ontzettend gelukkig gevoel.

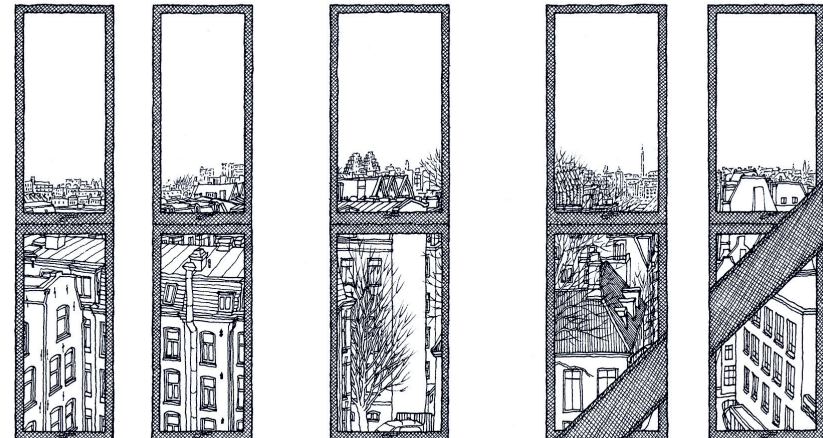
Ik probeer werk te maken vanuit een innerlijke urgentie. Stukken die

gedreven worden door vragen als: waarom leven we eigenlijk? En: wat is de betekenis van ons bestaan? Wat we doen, is heel persoonlijk. Daarom maken we het ook in de beschutte omgeving van het toneel; om het de intimiteit te kunnen geven die het nodig heeft. Tegelijkertijd streef ik ernaar werk te maken dat er voor de buitenwereld toe doet. Iets dat niet geïsoleerd is, maar zich verhoudt tot de samenleving. Zoals in *The Fountainhead* of *Kings of War*, waarin grote thema's als leiderschap, oorlog en ideologie worden uitgediept.

We hebben beneden ook een repetitielokaal, vlak bij de Melkweg. Ook daar laten we de gordijnen vaak open. Er blijven dan altijd wel mensen staan om naar de repetities te kijken. De acteurs vinden het niet altijd even prettig, maar ik vind het heerlijk dat mensen gewoon kunnen zien wat we aan het doen zijn. Het maakt me bewust van het persoonlijke binnen én het buiten achter het raam. Binnen heeft te maken met buiten en buiten met binnen. Daar houd ik van.

Mijn kantoor is mijn klooster. Het is vrij leeg; ik houd van simpelheid en

gereduceerdheid. Geen kabeltjes en dingetjes, niet te veel *stuff*. Wat er niet hoeft te staan, hoeft er van mij ook niet te staan. Bijna Japans. Het leuke van mijn beroep is namelijk ook het uitdagende: ik maak grote producties en ben dus vaak met dertig mensen bezig die allemaal een mening hebben, en vragen en opmerkingen. Dus ik ben continu in een heel onrustige omgeving. Dan is het heel fijn als ik op kantoor kom: pfff, rust. Als ik rust heb in mijn hoofd - en in mijn gemoed, want dat is even belangrijk - kom ik tot de beste dingen.'

MP18